

מסורת הש"ס

לִקְמֹן (תּוֹסֶפֶת פִּי'ל, צ) לִקְמֹן
 כֶּסֶּה: קִבּוּי: א קִבּוּי: נִי' תּוֹסֶפֶת
 לִקְמֹן קֶסֶה: סִדְרָה וְאִזְדָּרָה
 (תּוֹסֶפֶת פִּי'ל, ס) רֶסֶל
 י"ו ע"ש, ו) לִקְמֹן קֶמֶה, ח
 יִזְהָה, ח, ח) יִזְהָה חֶבֶל
 (תּוֹסֶפֶת יִזְהָה פִּי'ל) יִזְהָה
 ח"מ מ"י, ס) לִנְעִיל מֶלֶךְ
 [שֶׁסּוֹסֶרֶן, מ] רִשְׁלִי:
 שֶׁלֶף זָבָעוֹן וְלֹא כִרְכָן
 מִשְׁתַּחֲוִיָּה וְיִזְוִי כִרְכָן אֶסֶף כֶּסֶּה

לעזי רע"י

ל"ו"ם. צָרִיף (אלום).

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

וְאָפִי טוֹמֵן בְּחַי אֶרֶץ
מִלִּשְׁתַּלְתֵּלִין אוֹתוֹן מִי הִרְשִׁי
הַלְטִסְתָּן מִי הִרְשִׁי
וְהָיוּ יְחִידוֹן הַלְטִסְתָּן אֶת
הַחֶקֶק מִלִּשְׁתַּלְתֵּלִין
וְחוֹתוֹן מִי הִרְשִׁי ג. א[עצ"פ]
וְשִׁיבָה שְׁלֵא בְּהוֹמֵנָה
מִהוֹמֵנָה אֶת־גִּירָתָא.
וְכִשְׁ עֲשִׂיבָא, וְכִשְׁ אֵם
לִיחֵלֶן כְּשִׁמְוָאֵל וְאֶעֱפִי
וְהָיוּ מִקּוּצָה לְשִׁרְיוֹן מְכֻנָּה
הֵי קִרְצָה וְצִפְפָּה חֵן
וְקוּצָה וְשִׁמְוָאֵל לְטוֹרֵיהָ
וְהָיוּ יִמִּי, וְהוֹמֵנָה בְּעִי הוֹמֵנָה
כִּבְלָא אֶסְרִי. מוֹס'
מוֹס' וְהָיוּ יִצָּח. מוֹס'
וְהָיוּ יִצָּח. מוֹס'
וְהָיוּ יִצָּח. מוֹס'
וְהָיוּ יִצָּח. מוֹס'
וְהָיוּ יִצָּח. מוֹס'

קאסער נטלטוילי אלס על
א אומר. לעולם כדקאמר
דיחדן להכי דמו ורצא לאו
דודאי עתיד להחזירן משם

ונטול את הכיסוי והן
 הכי איתמר אמר רב
 יחדן להטמנה אבל
 אותן איתמר נמי כ
 א"ר אסי בן שאל
 שלא יחדן להטמנה
 מטלטלין אותן רבי
 שנו תניא נמי הכי
 אין מטלטלין אותן
 להשתמש בהן ממי
 בבר בר חנה קמיה
 שגדרן לעצים ונמל
 לקשר רשב"ג אומר
 תני לה והוא אמו
 איתמר רב אמר קוש
 ורב אסי אמר רבי
 ואע"פ שלא חישב
 כת"ק ושמואל נמי
 אלא רב אסי דאמר
 האי תנא דתניא ^(א)
 בזמן שנצבע ^(ב) (בשם
 צבען ^(ג) (בשמן) ולא
 צבה ואם יצא בהן
 ואע"פ שלא צבע ולא
 לעצת בהן אמר ר
 תנינא ^(ד) הקש שעל
 בידו אבל מונענעו בג
 מאכל בהמה או ש
 מבעוד יום מונענעו
 דפליג עליה דרשב"ג
 דכי אתא רב דימי
 פפעם אחת הלך
 למקום אחד ומצא
 לשום עצים ואמר לה
 כדרי שנשב עליהן ל
 המשתה הוה אי ב
 אי בית המשתה ה
 דוקא בית האבל או
 אבל הכא קשר אין

גוטל את הכיסוי והן גופלות אלא אי איתמר
הכי איתמר אמר רבא לא שנו אלא שלא
יחדן להטמנה אבל יחדן להטמנה מטלטלין
אותן איתמר נמי כי אתא רבין א"ר יעקב
א"ר אסי בן שאול אמר רבי לא שנו אלא
שלא יחדן להטמנה אבל יחדן להטמנה
מטלטלין אותן רבינא אומר "בשל הפתק
ששנו תניא נמי הכי ^אגזי צמר של הפתק
אין מטלטלין אותן ואם התקין בעל הבית
להשתמש בהן מטלטלין אותן תנא רבה
בבר בר חנה קמיה דרב ^בחריות של דקל
שגדרן לעצים וגמלך עליהן לשיבה צריך
לקשר רשב"ג ^גבאומר אין צריך לקשר הוא
תני לה והוא אמר לה הלכה כרשב"ג
איתמר רב אמר קושר ושמואל אמר חושב
^דורב אסי אמר יושב אע"פ שלא קושר
ואע"פ שלא חושב בשלמא רב הוא דאמר
כת"ק ושמואל נמי הוא דאמר כרשב"ג
אלא רב אסי דאמר כמאן הוא דאמר כי
האי תנא דתניא ^היוצאין בפקודין ובציפא
ביומן שצבען ^ו(בשמן) ורכן במשיחה לא
צבען ^ז(בשמן) ולא כרכן במשיחה אין יוצאין
בהם ואם יצא בהן שעה אחת מבעוד יום
אע"פ שלא צבע ולא כרכן במשיחה מותר
לצאת בהן אמר רב אשי אף אנן נמי
תנינא ^חהקש שעל גבי המטה לא ינענעו
בידו אבל מנענעו בגופו אבל אם היה (עליו)
מאכל בהמה או שהיה עליו כר או סדין
מבעוד יום מנענעו בידו ש"מ ומאן תנא
דפליג עליה דרשב"ג רבי חנינא בן עקיבא
דכי אתא רב דמי אמר ועירי א"ר חנינא
פעם אחת הלך רבי חנינא בן עקיבא
למקום אחד ומצא חריות של דקל שגדרום
לשום עצים ואמר להם לתלמידיו צאו וחשבו
כדי שגשב עליהן למחר ולא ידענא אי בית
המשתה הוה אי בית האבל הוה מדקאמר
אי בית המשתה הוה אי בית האבל הוה
דוקא בית האבל או בית המשתה דטרידי
אבל הכא קשר אין לא קשר לא ^יאמר רב

אֵלֶּיָא אִי אִיתֵמֵר ב'ו'. אִין גִּירסא 11 נְכוּנֵה לִדְלִכְאוּרֵה מִשְׁמַע שְׁלִרְסָה עֲמָנוּ הִיֵּה מִקְרָה וּטְפִי הִי יוֹחֵל אִי הוּה גֵרֵם אֲלֵה אֲמֵר רַבָּה אֲבָל לִפִּי זֶה הוּה נֶרֶךְ לִזְמֵר דְּרַבִּינָא לִפְלוּגֵי אֲחָה: רַבִּינָא אֲמֵר בְּשַׁל הִפְתָּק שָׁנו. וּמִילְתָּה דְרַבָּה כְּדָאֲמֵר מַעֲיָקֵרָא וּבְשִׁאיֵנִה אֵל הִפְתָּק וּתְמִינֵה דְרַבָּה קֲאָמֵר לֵה שָׁנו מִשְׁמַע דְּאֲמַתְמִינִי קֲאִי וְהֵה מִתְגִּיחֵן מִיֵּירִ בְּשַׁל הִפְתָּק וִי"ל דְּרִישָׁא מִיֵּירִ כֻּל גִּיז' נֶמֶר בִּין שֵׁל הִפְתָּק בִּין שִׁאיֵנִה שֵׁל הִפְתָּק דִּלִּין מִטְּעֻלִּים אֲחֵן וְקֲאָמֵר רַבָּה לֵה שָׁנו בְּהֵנֹה שִׁאיֵנִה שֵׁל הִפְתָּק אֲלֵה שֵׁל טֶמֶן בְּהֵן אֲבָל טֶמֶן בְּהֵן מִטְּעֻלִּים אֲחֵן וְהֵה דְקַמִּי קֲאָמֵר כִּלְדֵּה הוּה עוֹשֶׂה כֵּן בְּשַׁל הִפְתָּק שִׁאיֵנִה אֲמֵר וְע"פ שְׁטֵמֵן בְּהֵן אִין מִטְּעֻלִּין כִּיּוֹן שֵׁלֵה הַזְמִינִי:

לִּין אוֹתוֹן תִּנּא רִבֵּה
בִּי חֲרִיטוֹת שֶׁל דִּקְל
עֲלִיהֶן לִישִׁיבָה צִרִיד
אֵין צִרִיד לִקְשֶׁר הוּא
לֵה הִלְכָה כִּרְשָׁב"ג
וּשְׁמוּאֵל אִמֵּר חוֹשֵׁב

בפקודין ובציפא פ"ח פ"ח
ש"ס זה שער ונותנין
חותם צדאס הקדמ ונראה שהוא
שער ראשון: **אבל** לא צבעני בשמן
אין יוצאין בהן. לאו דוקא אין יוצאין
לדפילו לטלטלין אלא דוקא לפי שאינם
מוכנים אלא נקט אין יוצאין אבד שאינם
ובסמוך נמי דקאמר אבל יאז צדן
שעה אחת מצדד יום לאו דוקא יאז
דואו הדין ישב צדן צדיתא:

אֲשִׁי אֶף אֲנִי נָמִי
יְהוָה הַמִּטָּה לֹא יַעֲנֵנוּ
אֲבָל אִם הִיא (עָלוּ)
הָעֵלִי כִּי אִם סָדִין
יָדוּ שׁ"מ וּמֵאֵן תֵּנָא
יְבִי חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא
מֵר זְעִירִי א"ר חֲנִינָא
חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא
וְיוֹת שֶׁל רִקְל שֶׁגִּדְרוּם
לְתַלְמִידָיו צִאוּ וַחֲשָׁבוּ
יֵלֵךְ וְלֹא יָדְעָא אִי בֵּית
הָאֲבֵל הוּא מִדְּקָאמֹר
אִי בֵּית הָאֲבֵל הוּא
בֵּית הַמִּשְׁתָּה דְּטַרְדִּי
הַשָּׁר לֹא "אֲמַר רַב

לא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו דרש מר זוטרא
ה' והוא שיחד לו קרן זוית אמרו רבנן קמיה דרב פפא
מליאל דאי כרבנן האמרי בעינן מעשה אמר להו רב
עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה אלא מידי דבר
בל מידי דלא בר מיעבדא ביה מעשה לא נימא
הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקן ^ה הא נתר וחול
חול אסור מאי לאו בהא קמפלגי דמר סבר בעינן
ענין מעשה לא דכולי עלמא לא בעינן מעשה ולא
הא ר' שמעון ^ה הא ^ה רבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין
אמר ^ה דבר שאין מתכוין מותר במאי אוקימתא להא
ז אבל לא יחוף בהם שערו ואי ר"ש משרא קשרי דתנן

דלא גריר ליה לכסף: מאי לאו. הא דמיני אסור לאו משום
 שם מלך קופתו לכך ועירה על גבי קרקע ומאלן דלטר קסבר
 משה לא בעינן מעשה הלוי ללו הא דרב יהודה וטעמא
 רב כרבי יהודה דלמר דבר שאלין מתכוין אסור ומאלן דשרי
 מות [למקח עה:] לא יחוק בהן. בנזר וחול שערו בשבת מפני שמשיירו:

נזיר

במה טומנין פרק רביעי שבת

٦

עין משפט
נר מצוה

זא א מיי פכ"ה מהל' שנת
הל"ט סמג לאוין סה
ווש"ע או"ח סימן רנט
סעיף א:

שבת הלכה כא טור
או"ע או"ח סימן שח סעיף
כ:

כד ו' מ"י פ"ע מהל' שבת
הלכה טז טור שו"ע שם
ועיף כד [וס'י' שא סעיף ג']
כה ו' מ"י פכ"ה מהל' שבת
הלכה כז סג סמג שם
יוש"ע או"ח כ"י שם
לח וסמ"ת תלח סעיף ז'
כו ז' מ"י פכ"ג מהלכות
שבת הלכה ז' סמג שם
יוש"ע או"ח סימן שג'
סעיף ט':

רבינו חננאל

[illegible]

(א) עיין ערוך ערך אפתק.

עין משפט
נר מצוה

נ:

בר א מיי פ"ה מהלכות נזירות הלכה יד סמג לאון נד:

בה ב ג מיי פכ"ז מהל' שבת הלכה יג סמג לאון סה טו"ע א"ח סימן שכו סעף ט:

בו ד טו"ע א"ח סימן קע"א סעף א:

בו ה ו מיי פ"ד ופכ"ז מהלכות שבת [ידן זה למת' הנהמנ"ס ועין גב"ן סמג שם טו"ע א"ח סימן רנט סעף ג: בח ז מיי פכ"ה מהל' שבת הלכה טו טור שו"ע א"ח סימן שלו סעיף ו: ב"ב ח שו"ע א"ח סי' ש"ד ס"ה:

ⓘ

תורה אור השלם

- כל פועל יי' לפענעה וגם רשע ליום ידוע:

משלי טז ד

ⓘ

גליון הש"ס

גם' **הא** סליקוסתא. ער לעיל דף מג ע"ב **תוס'** ד"ה דכו"ע טלטול:

ⓘ

לעזי רש"י

רוא"ל [ווארל"א]. סיגילית (פרח). בליציר"א [בליציי"ר]. לפצור.

ⓘ

רבינו הננאל

ברחיצת ידים דקא אמרין אבא רוחא פניו ידיו ורגליו הא תנא דסבר משום השרת גימין מורודלות, אליבא דר' יהודה מוקים לה בקטן וסוים ואשה דלית להו שיער, אבא הלכת בר שמעון דאפילו גביר בעלי שיער שרו. וכן עפר לבינתה שרי למימשא ביה ידיה. ויש מי שמפרש לבינתה מלשון [ש"ה ג] מור ולבנה. וכן כוספא דיסמין, וכן ברבא דהיא חולתא אדאלא, תילתא סיגלי, תילתא אסא, הני כולהו לענין רחיצת ידים בהן. וקיי"ל דבכחיה הני שרי. אבא רובא אדאלא, רב נחמיה לא הוה שרי וכ"ש כולה. [אובלין וכ"ש בשבת] לפצור ויתים וכיוצא בהן בחורין בהן ידיו בחול אסור משום הפסד אוכלין, וכ"ש בשבת שאסור. וזה שאמר שמואל ערשה אדם כל צורכי כפת, לית הלכתה בוחתיה. והאסור ידיו לחוץ [ב]בראדא סבר ליה כי האו תנא דתניא מגרר אדם גילדי צואה וגילדי מכה שלע בשברו בשביל צערו, ואם ליפפת עצמו אסור. והמחיר סבר לה כר' שמעון בן גמליאל דאמר רוחא אדם פניו ידיו ורגליו בשביל כבוד קונו משום שנאמר כל פעל ה' למענה. מתני' ר' אלעזר בן עזריה אומר קופה מטה על צדה נוטל בר'. אסיקנא הכל מודים שאם נתקלקלה הגומא שאסור להחזיר. סליקוסתא שהיא אגודה של חבצלת וכיוצא בה, אמר רב הונא נעצה בחול או בטיט וחלצה והרחיח בטיט מע"ש כדי ששהא נכנסת ויוצא בגומא מותרת לטלה בשבת. וכן אמר שמואל בסבינא דנעיצא ביני אורבי, כמו שאמר בסליקוסתא. ומתובנין עליה הדימין לפת רצונותו תחת הגופן אם היו מקצתן מגולין אין חושש

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין: **במאי** אוקימתא בר' יהודה אימא **סיפא** ב'. בשלמא אי כר"ש אחיא שפיר דאיכא למימר דשערות פניו ידיו ורגליו אינם נושרות מהר ולא היו פסיק רשיה ושרי אצל צראשו אסור דהוי פסיק רשיה אצל השמא דאוקימתא כר' יהודה אע"ג דלא הוה פסיק רשיה הוה לן למיסר: **מהו** **לפצו**ע ויתים בשבת. פירש צקונטי להכותם על הסלע למתק מרידותן ומיעיף ליה אי אסיר צצנת משום שזוי אוכלא ומיקווי אוכלא ופרין וצחול מי התירו דאיכא הפסד אוכלין שנכסד המשקה הזב מהן:

וקשה לפ"ו דצפ' צצנת גבי דיני סמיטה ה"ל למתני' ועוד¹ מה הפסד אוכלין יש כיון שעושה לתקט' ומפרש ר"י מהו לפצוע לחוף פניו ידיו ורגליו כי ההוא דלעיל ודך מי וזים להעציר² ולננן כדאמר במסכת ע"ז חולטן צרוותין או מולגן צמי וזים³ ופרין וצחול מי התירו דאיכא הפסד דנמאסין לאכילה: (ת"י) **בשביב** צערו. ואם אין לו צער אחר אלא שמתצייס לילך צין צני אדם שרי דאין לך צער גדול מה:

הב"ל מודים שאם נתקלקלה הגומא שאסורה להחזיר. ואפי' לר"א צן תדלי דלמר צפרק כל הכלים (קמא קב.) מותב כנוס או צכרכר והן ננעירות מאליהן דטלטול מן הזד לא שמה טלטול וכן קי"ל הכא עדיף טפי מטלטול מן הזד שזריך לטטל אילן ואילן כשרוין להטמין: **אי** **א** נתקלקלה הגומא **פשיטא**. טפי הוה ליה למפך מ"ט דמאן דלסר:

גורדיתא דקני. מין אילן כפירוש הקוטרסם דעושין פסין (עירובין יט.) ומיירי למטה מג' דליכא אסור משתמש צמחוצר כדאמר צפרק כל הכלים (קמא קב:) ובפרק צמרא דעירובין (דף ק:) **הטומן** **לפת** וצננות ב'. ע"כ ששלל השרשו מיירי דצהשרשו לא היו ניטלין צצנת ואם תאמר בשלמא כלאים ושבציעת אינרטריך לאשמעינן דלא גזרינן כשמתכין להטמין אטו דילמא אחי לנוטעה אצל מעשר אחאי נקטיה דאפי' השרישו לא שייך מעשר כיון דליכא תוספת ואי נקטיה דשרי לעשר מן התלוש ממקום אחר עליו או לעשותו מעשר על התלוש ולא חיישי' דילמא אחי לעשר מן התלוש על המחוצר או להפך א"כ הוה ליה למינקט תרומה דככל דוכתא רגיל להזכיר תרומה על זה כדאמר (תרומות פ"א מ"ה) אין תורמין מן התלוש על המחוצר ^א פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחוצרין ואומר ר"י דרגילות הוא שמתוספין מחמת תלווחות הקרקע כמו שאנו רואין שומין וצללים שמתוספין אפי' כשמוגחין צמחון ועל אותו מוספת קאמר דלא צעי לעשורי¹ דוקא נקט הטומן אצל צמחתיין לנטיעה חושש משום כולן:

מקצת **ע"זו** **מגולים**. משום דצעי למתני וניטלין צצנת נקט מקצת עליו מגולים כדפירש צקונטרס וצערון² משמע דמשום כולהו נקט דפירש צסם רצ האו גאון דגרס אם היו מקצתם מגולים³ שאם האלמות טמונים בקרקע והעלים חושש משום כלאים ושבציעת דלאו זריעה היא ומה שהקשה דפרישית⁴ ולפירושו קשה דצפרק חלון (עירובין דף עז. ושם) וזו

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול

דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר

נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

במה טומנין פרק רביעי שבת

נזיר. צחול ככל אדם צצנת: **חופף**. שערו צנתר וחול^ט: **ומפפספס**. מנפך שערו דיכין דאינו מתכוין מותר ועל כרחיך ר"ש קא אמר לה אלמא נתר וחול זימנין דאינו משיר ולא דמי לפסיק רישיה ולא ימות: **אצל** לא סורק. צמסרק דודאי משיר: **אלא הא ופא**. הנך תרתי

מתני' דלעיל דפליגי צנתר וחול ר' יהודה ומאן דאסר סבר זימנין דגריר ור' יהודה האמר דבר שאין מתכוין אסור ומאן דשרי סבר לא גריר כלל ואין כאן משום ממחק: **צמאי** **אוקימא** **כר'** יהודה ה"ג. ול"ג להא דתניא אסור דהא תרוייהו כר' יהודה אוקימנא להו ועוד הך סיפא דפרין אצל פניו ידיו ורגליו מותר לאו סיפא דההיא דתניא אסור הוא אלא סיפא דההיא דתניא מותר דהכי תני בה לא יחוף צהן שערו אצל פניו ידיו ורגליו מותר והא מלתא גבי הך דתני מותר פריכא ליה לעיל: **צקטן** **אשה** **וסרים**. דלית להו זקן: **עפר** **לצינא**. כתישת לצינה: **שרי**. לחוף פניו ואפי' מי שיש לו זקן: **כוספא** **דיסמין**. פסולת שומשומין: **עפר** **פילגלי**. שחיקת פלגלין: **צדא** **שרי**. לרחוך פניו: **אהלא**. שורש שעצ ששמו אהל: **אסא**. הדם: **סגלי**. שעצ שקורין ווא"ל יש צו שלשה עלין: **כל היכא** **דלינא** **רובא** **אהלא** **שפיר דמי**. ואפי' הו טפי מתלתא אהלא ופליג אדרב יוסף דרב יוסף תלתא אהלא דווקא קאמר שהאהל עשוי לננן ולצחא צבורית ומשיר שיער: **לפצוע** **ויזים**. צליצי"א צלע"ז על הסלע למתק מרידותו: **כל צורכו**. צין תשמש צין לפרר אותה ולמתכה צתשציל רותח: **משום** **ליפות** **אם** **עצמו** **אסור**. משום לא ילבש גבר שמלת אשה (דברים כג): **צציל** **קוניה**. לכבוד קוניה דכתיב (צדאשית ט) כי צללם אלהים עשה וגו' ועוד דהרואה צריות נאות אומר צרון שצכה לו צעולמו¹: **כל פעל ה'** **למענהו**. הכל צרא לכבודו: **שאם** **נתקלקלה** **הגומא**. שנפלו הגזין למקום מושב הקדרה: **שאסור** **להחזיר**. לפי שמוז הגזין לכאן ולכאן: **שפיר** **קאמרי** **רצנן**. ומאי טעמא דר' אלעזר: **חוששין**. אי שרית ליה לטיול לכתחילה צקופה וקופה פעמים שנתקלקלה וחמי נמי להחזירה הלכך תקון ליה רצנן להטות קופה על צה: **סליקוסתא**. שעצ שהוא נאה למראה ולהרית וממלאין כד עפר לה ומחזין אותו לתוכו ונותנו לפני שרים וכשהוא רואה נוטלו ומריח צו ומחזירו למקומו ואי מצעוד יוס דזה לתוך העפר ושלפה והדר דזה שפיר דמי ליעלה למחר ולהחזירה שהרי הורחצ מקום מושצה והוחלק מצעוד יוס ואינו מוז עפר: **סבינא** **דביני** **אורבי**. שנועלין סכין צין שורות הלצנים צצננין להשתמר: **צגורדיסא** **דקני**. קנים

הדקלים ^ב שיואלין הרבה צגוע אחד ומכופין זה צה שפיר דמי לנעון צמוכן סכין לשמרו ואין חוששין שמה יגרור הקליפה ותייב משום מוחקס: **מפיב** **רצ** **קטינא** **סיוצסא**. להנך רצנן דאמרי דאי לא דזה ושלפה אסור: **סטומן** **לפת**. להשתמר צקרקע שכן דרכו. הא דנקט מקצת עליו מגולין משום ניטלין צצנת נקט לה ולאו משום מידי אחריני דאי אין מקצת עליו מגולין אין לו צמה לאוחזה אא"כ מוזי העפר צדיים: לא

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

מסורת הש"ס

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

ⓘ

הגהות הב"ח

ⓘ **רש"י** ד"ה צגורדיס' דקני (קנים הדקלים) א"מ וצ"ב ס"א קנים הדוקרים:

ⓘ

מוסף רש"י

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. צמסרק דודאי משיר שער ומורה צמרכו כדתיב (צדאשית ט) כי צללם אלהים עשה וגו' ועוד דהרואה צריות נאות אומר צרון שצכה לו צעולמו¹: **כל פעל ה'** **למענהו**. הכל צרא לכבודו: **שאם** **נתקלקלה** **הגומא**. שנפלו הגזין למקום מושב הקדרה: **שאסור** **להחזיר**. לפי שמוז הגזין לכאן ולכאן: **שפיר** **קאמרי** **רצנן**. ומאי טעמא דר' אלעזר: **חוששין**. אי שרית ליה לטיול לכתחילה צקופה וקופה פעמים שנתקלקלה וחמי נמי להחזירה הלכך תקון ליה רצנן להטות קופה על צה: **סליקוסתא**. שעצ שהוא נאה למראה ולהרית וממלאין כד עפר לה ומחזין אותו לתוכו ונותנו לפני שרים וכשהוא רואה נוטלו ומריח צו ומחזירו למקומו ואי מצעוד יוס דזה לתוך העפר ושלפה והדר דזה שפיר דמי ליעלה למחר ולהחזירה שהרי הורחצ מקום מושצה והוחלק מצעוד יוס ואינו מוז עפר: **סבינא** **דביני** **אורבי**. שנועלין סכין צין שורות הלצנים צצננין להשתמר: **צגורדיסא** **דקני**. קנים

ⓘ

מוסף תוספות

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. צמסרק דודאי משיר שער ומורה צמרכו כדתיב (צדאשית ט) כי צללם אלהים עשה וגו' ועוד דהרואה צריות נאות אומר צרון שצכה לו צעולמו¹: **כל פעל ה'** **למענהו**. הכל צרא לכבודו: **שאם** **נתקלקלה** **הגומא**. שנפלו הגזין למקום מושב הקדרה: **שאסור** **להחזיר**. לפי שמוז הגזין לכאן ולכאן: **שפיר** **קאמרי** **רצנן**. ומאי טעמא דר' אלעזר: **חוששין**. אי שרית ליה לטיול לכתחילה צקופה וקופה פעמים שנתקלקלה וחמי נמי להחזירה הלכך תקון ליה רצנן להטות קופה על צה: **סליקוסתא**. שעצ שהוא נאה למראה ולהרית וממלאין כד עפר לה ומחזין אותו לתוכו ונותנו לפני שרים וכשהוא רואה נוטלו ומריח צו ומחזירו למקומו ואי מצעוד יוס דזה לתוך העפר ושלפה והדר דזה שפיר דמי ליעלה למחר ולהחזירה שהרי הורחצ מקום מושצה והוחלק מצעוד יוס ואינו מוז עפר: **סבינא** **דביני** **אורבי**. שנועלין סכין צין שורות הלצנים צצננין להשתמר: **צגורדיסא** **דקני**. קנים

ⓘ **רַבִּי** ש**מעו**ן **או**מר **נזיר** ה**ופף** ו**מפפספס** ב**ו'**. ומיירי צנתר וחול דנתן צמר הכי צפ' ג' מינין (מזר דף מב.) ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשיר את השער:» **אב"ל** **א** סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין: